

Kniha Daniel — sto šest

Odhalení soudu: Od 11. září k nedělnímu zákonu – prorocká analýza

Jeff Pippenger

2024-02-29

Vyšetřující soud nad živými započal 11. září 2001 a výkonný soud začne při brzy přicházejícím nedělním zákoně. Tato dvě období soudu představují dílo posla, který připravuje cestu pro třetího Posla smlouvy a třetího Eliáše, což je dovršení poslání Eliášova posla, jež započalo v milleritské historii.

V Kristu se naplnění Posla smlouvy projevilo tím, že dvakrát očistil doslovný pozemský chrám, který byl předobrazem jeho těla i jeho duchovního chrámu. Jeho doslovný pozemský chrám začal jako chrám stánku na poušti, poté jako Šalomounův chrám, pak jako chrám, který byl znovu vystaven po sedmdesáti letech babylonského zajetí, a tentýž chrám po šestačtyřicetileté přestavbě provedené Herodem.

Boží fyzická přítomnost požehnala svatostánku a Šalomounovu chrámu, nikoli však chrámu, který byl znovu vystaven po zajetí; avšak tento přestavěný chrám byl požehnan fyzickou přítomností Krista. V dějinách Herodova přestavěného chrámu Kristus dvakrát očistil chrám v naplnění třetí kapitoly Malachiáše. Při prvním očištění Kristus označil chrám za dům svého Otce, avšak při posledním očištění chrámu jej Kristus označil za dům Židů.

V dějinách mileritů Kristus vystavěl duchovní chrám během šestačtyřiceti let, od roku 1798 až do roku 1844. Dne 22. října 1844, v naplnění třetí kapitoly Malachiášovy, náhle přišel do svého chrámu, a tak vyčistil pošetilé panny. Poté přišel jako třetí anděl, aby vykonal druhé a konečné očištění, avšak podobně jako na počátku starověkého Izraele postrádal novodobý Izrael víru nezbytnou k dokončení díla.

Dne 11. září 2001 se Kristus vrátil, aby vykonal druhé očištění chrámu, které se uskutečňuje tehdy, když jsou pošetilé panny vytrženy při brzy přicházejícím nedělním zákonu, když procitají ke skutečnosti, že nerozumějí rozmnožení poznání, jež bylo odpečetěno v roce 1989. Toto rozmnožení poznání představuje poselství pozdního deště, které je poselstvím Půlnočního volání, je-li zasazeno do kontextu podobenství o deseti pannách. Poselství posledních šesti veršů Daniela jedenácté kapitoly, které bylo odpečetěno v čase konce roku 1989, je ve verši čtyřicet čtyři těchto veršů znázorněno jako „zvěsti z východu a od severu“.

Poselství pozdního deště je poselstvím půlnočního volání a je to poselství východu a severu. Východ a sever představují islám a papežství, v uvedeném pořadí, a jako poselství představují poselství, které je laodicejským adventismem paděláno mezi 11. zářím 2001 a brzy přicházejícím nedělním zákonem. Dne 11. září 2001 je představen islám (východ) a nedělní zákon představuje znamení šelmy (sever).

Smrtelné lože laodicejského adventismu je znázorněno mezi těmito dvěma mezníky, jak je předobrazeno smrtí neposlušného proroka mezi oslem a lvem. Smrtelné lože těch, kdo přijmou znamení šelmy, je znázorněno „zprávami od východu a od severu“, které rozzuří papežskou mocnost a zahájí závěrečné pronásledování Božího lidu. Toto poselství začíná při brzy přicházejícím nedělním zákonu ve Spojených státech, kde a také kdy islám třetího Běda náhle udeří. Tento neočekávaný útok přivodí národní zkázu a rozhněvá národy, čímž poskytne hospodářský a politický podnět ke sjednocení všech národů proti islámu pod záštitou trojitého spojení draka, šelmy a falešného proroka.

V dějinách představovaných třetím Eliášem poselství, které určuje třetí Běda, oznamuje draku, šelmě a falešnému proroku, že islám je nástrojem soudu, jež Bůh používá k potrestání lidí za uctívání papežského znamení autority. Stejně jako u tří Římů, tří Babylónů, tří Eliášů a tří poslů, kteří připravují cestu, je třetí Běda ustaveno trojím uplatněním tří Běda.

A pohleděl jsem, a uslyšel jsem anděla letícího prostředkem nebe, jak volá mocným hlasem: Běda, běda, běda obyvatelům země pro ostatní hlasy trouby tří andělů, kteří ještě mají troubit! Zjevení 8,13.

Sestra Whiteová Smithovu knihu Daniel a Zjevení důrazně podpořila a svým doporučením dala najevo, že by ji měl vlastnit každý adventista sedmého dne, ačkoli to nevyjádřila tak přímo, jak jsem to právě napsal, avšak tato skutečnost je v jejím doporučení obsažena.

„Pán povolává pracovníky, aby vstoupili do kolportážního pole, aby mohly být rozšiřovány knihy obsahující světlo přítomné pravdy. Lidé ve světě potřebují vědět, že se naplňují znamení doby. Přineste jim knihy, které je osvětlí. Daniel and Revelation, The Great Controversy, Patriarchs and Prophets a The Desire of Ages mají nyní vyjít do světa. Vznešené poučení obsažené v Daniel and Revelation bylo v Austrálii mnohými dychtivě čteno. Tato kniha se stala prostředkem k tomu, aby mnohé drahé duše dospěly k poznání pravdy. Všechno, co lze vykonat, má být vykonáno, aby se šířila kniha Thoughts on Daniel and the Revelation. Neznám žádnou jinou knihu, která by mohla zaujmout její místo. Je Boží pomocnou rukou.“

„Ti, kdo jsou již dlouho v pravdě, spí. Potřebují být posvěceni Duchem svatým. Poselství třetího anděla má být hlášáno mocným hlasem. Před námi jsou nesmírně závažné otázky. Nemáme času nazbyt. Chraň Bůh, abychom dovolili, aby malicherné záležitosti zastínily světlo, které má být dáno světu.“ Manuscript Releases, svazek 21, 444.

Kniha, kterou odmítli také ti, kdo zavrhlí milleritský výklad „ustavičné“ v knize Daniel, byla označena za „Boží pomocnou ruku“. Jestliže Boží lid obdržel odpovědnost rozšiřovat knihy zmíněné v předchozí citaci, znamená to, že by Boží lid musel tuto knihu sám vlastnit. Tato kniha se stala středem útoku těch, kdo prosazovali „nový“ výklad „ustavičné“ v knize Daniel, neboť to byla kniha, kterou si přáli přepsat a odstranit z ní správný výklad „ustavičné“.

Když se sestra Whiteová odvolávala na dva hlavní vůdce vzpoury kolem „ustavičné“ v knize Daniel, často poukazovala na to, že oni (Prescott a Daniells) neměli schopnost „usuzovat od příčiny k následku“. Zdá se, že laodicejští adventističtí historicky revizionističtí autoři mají tentýž problém.

Vedoucí muži, kteří v průběhu dějin vzpoury od roku 1888 a dále v určitém bodě své osobní zkušenosti přijali falešné učení o „ustavičné“, představovali skutečnost, v níž jejich vzpoura byla „následkem“ a nesprávné chápání „ustavičné“ bylo „příčinou“. Laodicejští adventističtí revizionisté vedou neučené k tomu, aby věřili, že právě tyto historičtí vzbouřenci v dějinách adventismu ve skutečnosti nebyli ve vzpouře, ačkoli jejich revidované svědectví není nikdy podpořeno svědectvím Bible a Ducha proroctví. Protože nepovažují onen „následek“ za vzpouru, uzavírají možnost hledat „příčinu“.

Jako pták, když bloudí, jako vlaštovka, když poletuje, tak kletba bez příčiny nepřijde. Přísloví 22,6.

Boží lid má rozpoznat vzpouru, a když ji rozpozná, má hledat její příčinu. Poté má tuto příčinu odstranit. V následující pasáži sestra Whiteová komentuje příběh o Achanovi.

„Bylo mi ukázáno, že zde Bůh znázorňuje, jak pohlíží na hřích mezi těmi, kdo se hlásí k tomu, že jsou Jeho lidem zachovávajícím Jeho přikázání. Ti, které zvláštním způsobem poctil tím, že byli svědky pozoruhodných projevů Jeho moci, jako starověký Izrael, a kteří se přesto odváží nedbat Jeho výslovných pokynů, budou předmětem Jeho hněvu. Chce svůj lid naučit, že neposlušnost a hřích jsou Mu nanejvýš odporné a nesmějí být považovány za něco lehkého. Ukazuje nám, že když je Jeho lid shledán v hříchu, mají ihned učinit rozhodné kroky, aby ten hřích od sebe odstranili, aby na nich všech nespočinulo Jeho zalíbení. Jestliže však hříchy lidu přehlížejí ti, kdo zastávají odpovědná postavení, bude nad nimi Jeho nelibost a Boží lid jako celek bude za tyto hříchy pohnán k odpovědnosti. Ve svém jednání se svým lidem v minulosti Pán ukazuje nutnost očistění církve od zla. Jeden hříšník může šířit temnotu, která vyloučí Boží světlo z celého shromáždění. Když si lid uvědomí, že na něj padá temnota, a nezná příčinu, má usilovně hledat Boha, ve veliké pokoře a sebezapření, dokud nebudou vypátrána a odstraněna zla, která zarmucují Jeho Ducha.“

„Předsudek, který proti nám povstal proto, že jsme kárali zla, o nichž mi Bůh ukázal, že existují, a volání, které se pozvedlo o tvrdosti a přísnosti, jsou nespravedlivé. Bůh nám přikazuje mluvit a my nebudeme mlčet. Jsou-li mezi Jeho lidem zjevná zla a služebníci Boží kolem nich lhostejně přecházejí, pak hříšníka fakticky podporují a ospravedlňují, jsou stejně vinni a stejně jistě zakusí Boží nelibost; neboť budou pohnáni k odpovědnosti za hříchy vinných. Ve vidění mi bylo poukázáno na mnohé případy, kdy byla přivolána Boží nelibost zanedbáním ze strany Jeho služebníků jednat se zly a hříchy, které mezi nimi existovaly. Ti, kdo tato zla omlouvali, byli lidmi pokládáni za velmi laskavé a milé povahy, jednoduše proto, že se vyhýbali plnění zjevné biblické povinnosti. Tento úkol nebyl příjemný jejich citům; proto se mu vyhýbali.“ Testimonies, svazek 3, 265.

Dějiny vedoucích pracovníků, kteří se vzbouřili v adventismu, dosvědčují skutečnost, že jedním z kroků, jenž je v jejich vzpouře téměř vždy patrný, je to, že v určitém bodě své osobní zkušenosti přijali falešný výklad „ustavičné“. Přesto kniha od Smithe, ačkoli není inspirovaná a obsahuje některé doktrinní problémy, stále poskytuje vynikající přehled o pionýrském porozumění Zjevení, kapitolám osm a devět, kde jsou předloženy prorocké dějiny prvních šesti polnic. Budeme se odvolávat na Smithův komentář z jeho knihy Daniel and Revelation, když začneme uvažovat o

trojím použití tří běd.

Sestra Whiteová nás informuje, že Williamu Millerovi bylo dáno veliké světlo ohledně knihy Zjevení, avšak jeho porozumění třinácté kapitole a kapitolám šestnáct až osmnáct bylo nesprávné, neboť se nacházel v nesprávném historickém postavení, aby rozpoznal, že existují tři, a nikoli dvě, pustošící mocnosti. Jeho veliké světlo spočívalo na druhé až deváté kapitole knihy Zjevení.

„Kazatelé i lid pohlíželi na knihu Zjevení jako na tajemnou a méně důležitou než jiné části Písma svatého. Já jsem však viděla, že tato kniha je skutečně zjevením daným k zvláštnímu prospěchu těch, kteří budou žít v posledních dnech, aby je vedla k poznání jejich pravého postavení a jejich povinnosti. Bůh zaměřil mysl Williama Millera na proroctví a dal mu veliké světlo o knize Zjevení.“ Early Writings, 231.

Miller vyložil své chápání církvi, pečeti, polnic a číší následovně.

„Sedm církví v Asii jsou dějinami Kristovy církve v jejích sedmi podobách, ve všech jejích zákrutech a obratech, v celé její prosperitě i soužení, od dnů apoštolů až do konce světa. Sedm pečeti jsou dějinami jednání mocností a králů země vůči církvi a Boží ochrany jeho lidu v témž čase. Sedm polnic jsou dějinami sedmi zvláštních a těžkých soudů seslaných na zemi neboli na římské království. A sedm číší je sedm posledních ran seslaných na papežský Řím. S tím jsou promíšeny mnohé další události, vetkané do toho jako přítoky, které naplňují mohutnou řeku proroctví, až se celek nakonec vlévá do oceánu věčnosti.“

„Toto je podle mého názoru osnova Janova proroctví v knize Zjevení. A člověk, který si přeje této knize porozumět, musí mít důkladnou znalost ostatních částí Božího slova. Obrazy a metafory použité v tomto proroctví nejsou všechny vyloženy v něm samém, nýbrž je třeba je nalézt u jiných proroků a vyložit v jiných oddílech Písma. Proto je zjevné, že Bůh zamýšlel studium celku, a to i k získání jasného poznání kterékoli jeho části.“ William Miller, Miller's Lectures, svazek 2, přednáška 12, 178.

Tak jako třetí posel, který připravuje cestu Poslu smlouvy, představuje vnitřní dějiny soudu nad církví, na rozdíl od třetího Eliáše, jenž představuje vnější dějiny v soudu nad moderním Babylónem, i průkopnické porozumění církvím a pečetím rozpoznávalo totéž vnitřní–vnější svědectví.

„Pečetě jsou uvedeny na naši pozornost ve 4., 5. a 6. kapitole Zjevení. Výjevy představené pod těmito pečetěmi jsou ukázány ve Zjevení 6 a v prvním verši Zjevení 8. Zjevně zahrnují události, s nimiž je církev spojena od počátku tohoto věku až do příchodu Krista.

„Zatímco sedm církví představuje vnitřní dějiny církve, sedm pečeti přivádí na zřetel velké události jejich vnějších dějin.“ Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Uriah Smith poukazoval na milleritské chápání vnitřního a vnějšího vztahu církví a James White předkládá podobný přehled z hlediska paralelních dějin.

„Nyní jsme sledovali církve, pečeti a šelmy neboli živé bytosti potud, pokud se navzájem shodují v tom, že pokrývají stejná časová období. Pečetí je sedm, šelem však jen čtyři. A je zde vhodné povšimnout si, že při otevření první, druhé, třetí a čtvrté pečeti je slyšet, jak první,

druhá, třetí a čtvrtá šelma říká: „Pojď a viz;“ avšak když jsou otevřeny pátá, šestá a sedmá pečeť, žádný takový hlas slyšet není. Ani poslední tři církve a poslední tři pečeti se navzájem neshodují v tom, že by pokrývaly stejná časová období, tak jako se shodují první čtyři církve a první čtyři pečeti. Avšak, jak jsme ukázali, církve, pečeti a šelmy se shodují v tom, že po dobu téměř 1800 let pokrývají stejná časová období, dokud se nedostaneme k době o něco více než půl století před současností.“ James White, Review and Herald, 12. února 1857.

Právě jsme citovali tři z hlavních průkopníků milleritské historie. Všichni tři zastávali správný výklad „ustavičné oběti“ a všichni také přijímali přehled církví, pečeti a polnic v rámci osnovy pravdy, kterou byl Miller veden pochopit a předložit.

„Když přicházejí lidé, kteří by chtěli pohnout jediným kolíkem nebo sloupem ze základu, který Bůh ustanovil skrze svého Ducha svatého, ať staří muži, kteří byli průkopníci v našem díle, promluví otevřeně, a ať promluví i ti, kteří jsou mrtví, skrze znovuvydání svých článků v našich periodikách. Shromážděte paprsky božského světla, které Bůh udělil, když vedl svůj lid krok za krokem po cestě pravdy. Tato pravda ob stojí ve zkoušce času i soužení.“ Manuscript Release, 760, 10.

Dne 11. září 2001 sestoupil mocný anděl ze zjevení osmnácté kapitoly a započal dílo navádění těch, kdo přijmou a budou jíst Chléb, který právě sestoupil z nebe, zpět na „staré stezky“ z Jeremjáše šesté kapitoly. Alfa i Omega potřeboval ty, kteří byli ochotni usilovat o to, aby byli mezi sto čtyřiceti čtyřmi tisíci, aby rozpoznali, že to, co Ho dne 11. srpna 1840 přivedlo dolů z nebe, nebylo pouze naplněním časového proroctví, nýbrž naplněním časového proroctví druhého Běda. Potřeboval, aby Jeho lid znovu objevil staré stezky dějin, v nichž vztyčil chrám milleritů během čtyřiceti šesti let od roku 1798 do roku 1844.

Tyto dějiny byly zasypány smetím a padělanými mincemi a klenoty. Tyto dějiny byly zastřeny falešným základním poselstvím, které bylo vystavěno na písku, a ne na Skále věků. Bylo to v dějinách mileritů, v těch dějinách, kde, jak to popisuje Petr, milerité, „kteří jste kdysi nebyli lidem“, ale pak se stali „lidem Božím“, kteří byli vzbuzeni a budováni jako „duchovní dům, svaté kněžstvo“. Lev z pokolení Judova sestoupil 11. září 2001 a vedl svůj lid posledních dnů do díla očištění „chrámu“ dějin vzbuzení mileritského chrámu. Toto dílo bylo předobrazeno proroctvím, které předpovědělo, že Pán vzbudí muže jménem Joziáš (což znamená základ Boží).

Když byl Jóšijáš povolán v naplnění proroctví neposlušného proroka, začal dílo opravy chrámu, který byl ve zpustlém stavu. Při díle oprav a očišťování bylo objeveno „Mojžíšovo prokletí“ a když bylo před Jóšijášem čteno, přivedilo Jóšijášovu reformu. Tímto proroctvím se budeme zabývat ve spojitosti se znovuoobjevením „sedmi časů“ po 11. září 2001.

Toto studium zahájíme v příštím článku.

„Dokud ti, kdo vyznávají pravdu, slouží satanu, bude jeho pekelný stín zastírat jejich pohled na Boha a na nebe. Budou jako ti, kdo ztratili svou první lásku. Nemohou nazírat věčné skutečnosti. To, co pro nás Bůh připravil, je znázorněno v Zachariáši, v kapitolách 3 a 4 a ve 4,12–14: „I odpověděl jsem opět a řekl jsem jemu: Co jsou tyto dvě olivové ratolesti, které skrze dvě zlaté trubice vypouštějí ze sebe zlatý olej? A odpověděl mi a řekl: Což nevíš, co to

jest? I řekl jsem: Nikoliv, pane můj. Tedy řekl: To jsou ti dva pomazaní, kteří stojí při Pánu vsí země.“

„Pán oplývá prostředky. Nemá nedostatek možností. Temné stíny se kolem nás shromažďují pro nedostatek naší víry, pro naši světskost, naše laciné řeči, naši nevěru, projevující se v našem hovoru. Kristus není zjevován slovem ani povahou jako Ten, jenž je nade vše líbezný a nejpřednější mezi deseti tisíci. Když se duše spokojuje s tím, že se povznáší k marnosti, Duch Páně pro ni může učinit jen málo. Náš krátkozraký zrak spatřuje stín, ale nevidí slávu za ním. Andělé zadržují čtyři větry, znázorněné jako rozhněvaný kůň, který se snaží vytrhnout a přehnat se po celé zemi, nesa ve své stopě zkázu a smrt.“

„Máme spát na samém prahu věčného světa? Máme být otupělí, chladní a mrtví? Ó, kéž bychom v našich sborech měli Ducha a dech Boží, vdechnutý do Jeho lidu, aby se postavil na nohy a žil. Potřebujeme vidět, že cesta je úzká a brána těsná. Avšak když procházíme těsnou branou, její šíře je bez hranic.“ Manuscript Releases, svazek 20, 216, 217.